

Obligationer; — det er forunderligt, at man saalænge har kunnet foretrække at sælge et Papir, som i Virkeligheden pålægger Staten de samme Forpligtelser og som dog sælges til lavere Priser. Hvorfor jeg nærmest nævner dette, er imidlertid, fordi det forekommer mig, at der er en Udvei, som man her kunde benytte, en Udvei, som jeg allerede tillod mig at nævne ved Finantslovens Behandling ifjor, og som jeg ikke vil undlade at nævne igjen her. Jeg sigter herved til Gammelfskattens Realisation, til Tilladelsen til at afløse Gammelfskatten. Jeg kan ikke see andet, end at man paa den Maade ved en ganske simpel Foranstaltning, der ikke skader Nogensomhelst, men gavner begge Parter, vil kunne opnaae et temmelig betydeligt Resultat, at man vilde komme til Noget, der paa engang var heldigt for Befolkningen, som den kunde finde ønskelig, og som tillige vilde være i høt Grad hensigtsmæssig for Statens Credit. Saasnart man nemlig blot vilde tillade Folk at afløse Gammelfskatten, den Deel af Låndskatten, som af alle Folk ansees for præctiff at være en Prioritet, paa den Maade, at Staten ikke tabte Noget derved, nemlig ved at indbetale et tilsvarende Beløb i kongelige Obligationer, saaledes at disse Obligationer bære samme Rente, som betales i Skat, hvormed for de mindre Beløbs Bedkommende kunde i visse Tilfælde combineres en tilsvarende Indbetaling i Penge, saa forekommer det mig, at man vilde opnaae langt mere end ved en nominal Formindsfelse af Statsgjælden, idet man derved nødvendigviis vilde forøge Efterspørgselen efter Statsobligationer og derved forøge deres Pris. Man vil maaskee sige, at ikke nogen stor Deel af Befolkningen vilde benytte denne Tilladelse, og jeg troer vel, at ialtsald den færreste Deel vilde benytte den, men dette vil ogsaa være tilstræffeligt til at opnaae Formaalet. Naar vi tænke os, at Gammelfskatten repræsenterer en Capital af over 50 Millioner Rigsdaler, saa vilde, selv om kun $\frac{1}{25}$ af Befolkningen benyttede den nævnte Tilladelse, dette frembringe en ganske betydelig Efterspørgsel efter kongelige Obligationer og altsaa have en stor Indflydelse paa Statens Credit. Der er jo ganske vist endeel af Befolkningen, navnlig af de mindre Landeendomsbefiddere, der sætte

stor Pris paa paa denne Maade at kunne befrie deres Eiendomme for Lyngder; der er jo altid Enkelt, for hvem endog saa den Slags Afløsninger er en særegen Opfordring til at samment spare, til at arbejde sig frem. Jeg antager, at Tilladelsen vilde blive mindre benyttet i de Dele af Landet, hvor Rentefoden er høt; men der er i saa Henseende stor Forskjel paa Landets forskjellige Dele; i den største Deel af Fyen skal det være Tilfældet, at Rentefoden ordentligviis neppe regnes til 4 pCt. mod 1ste Prioritet, og det er klart, at paa saadanne Steder, hvor Rentefoden ikke er høiere, ville Folk ved at afløse Gammelfskatten, ved at betale med kongelige Obligationer og erstatte den ved anden Prioritet, kunne vinde 13 til 14 pCt. Det er en Fordeel, som Mange ville sætte Pris paa, og dog er denne Fordeel endda det Mindste ved Sagen, den maa træde tilbage for den større Fordeel, som det vil være for Statskassen at faae en god Pris for sine Obligationer, og at kunne komme videre ved en i Virkeligheden mindre Realisation af Beholdningen, og fremfor alt at kunne styrke sin Credit til Gavn for de Tider, da man kommer til at trænge til at benytte den. De ville maaskee spørge mig, hvorfor jeg ikke indbringer et privat Lovforslag her i Thinget om denne Sag. Det var ganske vist en Udvei, man kunde gaae, naar man vilde have denne Sag frem, men jeg skal fuldkommen erkjende, at den Slags Sager ordentligviis bedst fremmes og naturligst maa sættes i Værk af Regjeringen. Jeg skal derfor for Diebliffet indskrænke mig til at henlede den høitværdige Finantsministers Opmærksomhed paa denne Udvei. Det er ikke Andet, end hvad man har brugt i andre Lande. Navnlig var det i England i Aarhundredets Begyndelse eller rettere forrige Aarhundredes Slutning et af de store finantsielle Hjælpe midler, som Pitt greb til, og saavidt jeg veed har for en Deel Aar tilbage ogsaa en af Danmarks største Statsmænd anbefalet dette som Noget, der kunde være Anledning til at efterligne.

Mange ville maaskee sige, at den Maade, hvorpaa jeg betragter vor finantsielle Stilling, er ubesøtet, fordi vi uden fjerneste Skade kunne